

[Gunnar Fog-Petersen.]

heden for Udvikling af Personligheden til stærke Karakterer svækket. Derfor ser man saa faa kraftige, levende Personligheder blandt dem, der har den højeste Uddannelse, og derfor ser man f. Eks. i et Samfund som vort, at det bestandig ledes og styres af Folk, som har faaet en Uddannelse, der har tilladt dem at bevare deres Oprindelighed. Derfor lægger jeg saa megen Vægt paa, at det i § 15 siges, at Undervisningen skal tage Sigte paa at udvikle Elevernes Selvstændighed og Selvvirksomhed, men det kan ikke lade sig gøre, uden at man tillige værner om deres Oprindelighed.

Her vil jeg gerne spørge den højtærede Undervisningsminister og andre Fagmænd, om det ikke vilde være rigtigt at udvide Lovforslagets Bestemmelser om, at man i den eksamensfri Mellemskole kan lade visse Fag være valgfri for Piger og for Drengene. Burde man ikke ogsaa i Eksamensskolen komme ind paa i langt højere Grad at lade Piger og Drengene slippe fri for visse Fag, hvis de ikke har Anlæg for dem. Det er f. Eks. ikke saa sjældent, at unge Piger ikke kan lære Fysik. Det er kun med største Besvær og Vanskelighed, de lærer det, de faar aldrig rigtig Forstaaelse deraf — selv velbegavede, dygtige unge Piger. Der er andre unge Piger, som er særdeles dygtige til Fysik. Det er jo ogsaa saaledes, at den højere Skole er delt i en sproglig og en matematisk Retning, for at man kan faa Anlæggene frem, og man burde i Folkeskolen gaa langt, langt videre i samme Retning og lade Børnene lære de Fag, som de har Anlæg for, og som de kan blive dygtige i, og saa stille Minimumskrav til dem i de Fag, hvor det i Virkeligheden er et haabløst Slid baade for Elev og for Lærer at forsøge paa at faa banket noget ind i dem, som de har en Slags aandelig Idiosynkrasi for, og noget saadant findes i mangfoldige Tilfælde.

Jeg hilser med stor Tilfredshed Bestemmelserne om Gymnastikkens og Sportens stærke Placering i Skolearbejdet i Fremtiden. Jeg tror, man maa lægge den allerstørste Vægt herpaa. Det gælder maaske ikke saa meget i vore Dage, da Maskinerne paa Landet har afløst det grove Slid, men tidligere — og der er jo meget tilbage af det endnu — opvoksede Landboundommen faktisk i mangfoldige Tilfælde med en skæv legemlig Udvikling. Sessionerne viste tidligere ingenlunde noget lysteligt Billede — det er blevet bedre nu, og hvis vi gennemfører obligatorisk Gymnastik,

vil dette Forhold kunne ændres meget betydeligt.

Jeg har et Par Bemærkninger tilbage til de ærede Ordførere. Det ærede Medlem (Stegger Nielsen), som talte for Partiet Venstre, fremhævede, at Skolerne med den ene Lærer, hvor alt var samlet, ofte har vist sig som smaa Kulturcentre. Det konservative Partis ærede Ordfører (S. Rasmussen) gjorde meget rigtigt den Bemærkning, at man jo ogsaa maatte se Sagen fra den anden Side. Det vil jeg gerne gentage og yderligere sætte en Streg under, det kan jo ogsaa være Vankundighedscentre, der er Tale om; det har været det i ikke saa helt faa Tilfælde og er det for Resten den Dag i Dag. Der er jo nogen Garanti i dette, at der er flere Lærere ved en Skole, for er den ene umulig, kan de andre være dygtige, men hvor man kun har een Lærer, er man, som det ærede konservative Medlem pegede paa, overmaade slet stillet. Hvis man beholder en saadan Lærer gennem en længere Tid, kan han præge en hel Egn til den daarlige Side, lige saa vist som en dygtig Lærer kan forvandle en hel Egn til den anden Side — og det kender man heldigvis mange Eksempler paa.

Det ærede konservative Medlem mente, at Børnene paa Landet ikke trængte i saa høj Grad til Undervisning i Zoologi og Botanik som Børnene i Byen, for de kunde selv gaa og se paa Blomsterne og Fuglene. Ja, det kan de ganske vist, men de ser desværre mangen Gang paa dem med nogle underlig uaabnede Øjne. Derfor tror jeg, de i særlig Grad trænger til denne Undervisning, fordi der er en naturlig Jordbund at arbejde i. Det maa man se at faa Tid til i Landsbyskolen, for det er og bliver dog en urimelig Ting, at Børn, som netop gaar mellem Fugle og Blomster fra Morgen til Aften, er fuldstændig uvidende om disse levende Medskabningers Væsen, ingenting kender dertil. Det er ganske forbavsende, saa langt vi her er tilbage. Jeg kan i denne Forbindelse sige, at Værdien af Kristendomsundervisningen i Landsbyskolen ikke altid staar i Forhold til det Antal Timer, der ofres derpaa. Hvis Timetallet bliver saa stort, som det har været mangen Gang, at Børnene er lede og kede af det, maa man hellere tage nogle færre Timer med Liv end mange, som er døde, og saa erstatte dem med levende Timer, hvor Blomster og Fugle, hvor Lillien paa Marken ogsaa paa anden Maade bliver nærværende for Børnene.

Den Del af Landsbyungdommen, som,